

BLÄNDANDE, LÉVY!

Bernard-Henri Lévy ger presskonferens.

När den första frågan kommer ("Hur kan du kombinera att vara både filosof och författare?") gör han en urskuldrande gest och säger "Kan jag få göra en kort inledning först?".

Det får han förstås. Då tar han ordet och behåller det, i cirka en halvtimme. Och han gör helt enkelt en exposé över hela sitt författarliv, vilka avsikter han haft, vilka "kamper" han fört (han talar gärna i soldat-termer).

Han är elegant, dramatisk, distinkt, suggestiv, systematisk, allvarlig, auktoritativ, behärskad, personlig utan att vara exhibitionistisk, en estradör som inte har någon motsvarighet i Sveri-

ges Författarförbund, en fransk intellektuell av den gamla Zola-sorten, en alltså som yttar sig om allt, stödd endast på sin egen intellektuella auktoritet, inte representerande något annat än sig själv.

Jag märker att detta låter som en hyllning.

OK. Detta är en bokmessa. Här visas böcker och författare får visa upp sig. Det är som en cirkus. Här är ont om luft. Kanske ska man inte göra cirkus med böcker och författare. Men om man ska det så är Lévy den perfekte deltagaren.

Han berättar om hur allt började.

När han såg André Malraux vädja i TV, "gå med i Internationella brigaden i Bangladesh!" och han reste

dit, såg något som han aldrig glömde, som legat bakom allt han skrivit sedan.

Och de andra "kamperna": kampen mot de reaktionära tendenserna i marxismen ("Barbari med mänskligt ansikte"), kampen för mänskliga rättigheter med resor till Etiopien och Afghanistan för insamling av egenskådad information.

Gång på gång återkommer han till en formulering: "den intellektuelles uppdrag".

– Att göra det enkla komplicerat – det alltför enkla vill säga. Och att engagera, att ta ställning i det som nu sker.

Han är inte blyg. Han är mycket osvensk. Kan han påminna om någon svensk? Ja, Myrdal kanske. "Det ligger en stor sömn över Frankrike

nu", säger han. En falsk consensus.

Men det som skrämmer honom mest i Frankrike i dag är "banaliseringen av fascistiska traditioner": gamla kollaboratörer rehabiliteras, saker som inte kunde sägas öppet för tio år sedan rasistiska och antisemitiska till exempel – framförs nu rätt fram.

Bernard-Henri Lévy – "en bastard" kallade Roland Barthes honom en gång. Barthes tillmål ligger som en orgelpunkt under hela uppvisningen.

Men jag hittar inget belägg för magister Barthes betyg i denna uppvisning. Känner mig som en bländad bondpojke.

Göran Zachrisson

Bernard-Henri Lévy, författare, filosof, estradör – vår tids Zola?
Foto: PETER CLAESSEON